

LƯU Ý: BẢN NHẬP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN

Pháp thoại chùa Giác Quang – 06/10/2023

Kalama tri ân cô Diệu Hỷ ghi chép.

Nam mô Bổn sư Thích Ca Mâu Ni Phật,
Chúng ta chỉ có mấy chục phút thôi.

Nói theo khoa học thì ở trong dải ngân hà của chúng ta, gồm có: Mặt trăng, mặt trời, sao Kim, Hỏa tinh, Mộc tinh,...trong đó chỉ có trái đất chúng ta là có con người thôi. Ngoài ra, con người ngoài vũ trụ có hay không bây giờ vẫn là một vấn đề bỏ ngõ. Trước mắt, mình thấy trái đất mình nó không nhỏ, đường kính, chu vi, trọng lượng, diện tích, chẳng hạn bây giờ Sài Gòn mình khoét cái lỗ đường thẳng xuống 15.000 cây số là chúng ta rớt cái chóc nước Mỹ. Đi không cần Visa.

Tại sao tôi nói cái này chi? Bắt đầu bài giảng bằng một chuyện rất ruồi bu, rất là khó hiểu.

Tôi muốn nói rằng, trái đất này nó mênh mông như vậy, con người là 7 tỷ, kiến người ta nói chỉ riêng loài kiến trên hành tinh này là không biết bao nhiêu triệu tỷ con, kiến và con người, còn chúng sanh khuất mày khuất mặt thì vô số. Kinh nói, chỉ trên đầu một ngọn cỏ nó chứa không biết bao nhiêu chúng sinh trong đó, chưa kể ba giới, bốn loài, đông lắm.

Tôi đánh một vòng tôi muốn nói cái gì?

Tất cả những loài động vật mà chúng ta nhìn thấy được, đặc biệt trên cạn, nó chỉ là một phần rất nhỏ so với loài động vật, vi sinh. Ở trong nước chưa kể các tầng trời, tất cả chúng sinh trong không gian mênh mông đó, từ Phạm thiên, Chư thiên cho tới con người, con ong, cái kiến.

Tôi nói điều này ra chắc các vị rất ngạc nhiên.

Tất cả chúng sinh mà tôi vừa kể, toàn bộ đời sống chỉ gói gọn trong hoạt động của 6 căn thôi. Có nghĩa là: Mắt, tai, mũi, lưỡi,... Các vị không tin các vị dòm đi, đầu loại gì đi nữa thì tất cả hoạt động nó chỉ quần quanh trong 6 căn. Đó là một chuyện.

Chuyện thứ hai, tất cả những gì mình gọi là thế giới, vũ trụ, cây cỏ, đất đá, đại dương, sông hồ, kênh rạch,... tất cả không có cái gì nó nằm ngoài 6 trần. Tất cả mọi hoạt động của chúng sinh chỉ là hoạt động của 6 căn; và tất cả những gì chúng ta thấy, nghe, ngửi, nếm, đụng, nghĩ đến chỉ nằm trong 6 trần; Chỉ như vậy thôi.

Có nghĩa là tất cả chúng sinh, vô lượng vũ trụ chỉ nằm trong số 12: 6 căn & 6 trần. 6 căn, 6 trần ấy nếu gom gọn lại gồm có 2 thôi. Đó là: Từng ngày, từng giờ, từng phút, tất cả chúng sinh từ loài vi sinh nhỏ nhất trong nước cho đến con người, trong đó có những danh nhân, những nhân vật có thân phận, có tác động, có quyền lực trên hành tinh, thì tất cả hoạt động của những chúng sinh đó có 2 thôi: Làm thiện và làm ác.

Tôi nhắc lại lần nữa.

Dầu các vị có là ai, các vị có là con ruồi, con trùng, một vị thủ tướng, chủ tịch, hay giáo hoàng tổng thống, hay vị vô danh tiểu thương, bán dạo bên vỉa hè hay con ong cái kiến, mỗi phút trôi qua chúng ta chỉ làm một trong 2 việc, đó là: Việc ác & việc thiện.

Ác gồm có Tham, sân, si, ái, mạn, kiến, nghi.

Trong từng phút trôi qua chúng ta ở đây, mỗi người đều chọn 1 trong 2 để làm, hoặc là làm chuyện thiện, hoặc là làm chuyện ác.

Tới đây các vị cũng chưa biết tôi muốn nói cái gì.

Cái này bắt đầu là điều tôi muốn nói nè.

Dầu muốn dầu không, dầu biết hay không, thì từng phút trôi qua chúng ta luôn luôn làm thiện hay làm ác mà mình không có ngờ. Ác đây có thể là một sự khó chịu hay một sự đam mê, thích thú cái gì đó trong cuộc sống này. Thích ai đó cũng là bất thiện, ghét ai đó cũng là bất thiện; thích người, thích vật, thích cảnh, thích sự kiện, ghét sự kiện cũng là bất thiện, hoặc tham, hoặc sân; còn si lúc nào nó cũng núp lùm, nó nằm dưới tham hoặc sân.

Tôi muốn nói cái gì?

Cái này mới là chuyện quan trọng.

Đừng coi thường những gì mình thích hay là ghét. Bởi vì toàn bộ cái đó nó có ảnh hưởng cực kỳ quan trọng lên trên những gì mà tôi gọi là thiện hay là ác.

Khi mình thích cái gì đó quá mình sẽ làm mọi cách để có được nó. Thích ai đó mình sẽ tìm cách ở gần người đó, thích cái cảnh nào đó mình sẽ muốn được ở cảnh đó, thích vật nào đó mình muốn sở hữu nó. Hoặc là kín đáo, hoặc là công khai. Với người, với cảnh, với vật, với sự kiện. Khi mình ghét nó rồi mình

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐỈNH – XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN

tìm đủ mọi cách để tránh nó. Tôi ví dụ, không có ai thích nóng nực hết, cho nên tìm mọi cách có cái nhà cho nó mát, miếng đất cho nó mát, chiếc xe ngồi cho nó mát. Không có ai thích kéo dài hoài một cuộc hôn nhân buồn tẻ, vô vị, không có; không có ai đi hoài chiếc xe mình đã chán chường; Không ai muốn ăn hoài một món tới bữa nay nó đã lên tới cổ rồi. Không có.

Chúng ta làm đủ cách. Tôi đoán chắc, tôi không rình các vị, nhưng tôi biết chắc, từng người trước mặt tôi, mỗi ngày vẫn đang nỗ lực để làm một việc: Trốn khổ tìm vui, trốn cái mình ghét và theo đuổi cái mình thích. Tôi không có rình nhưng chắc chắn là vậy. Có điều thành công hay không mà thôi.

Cái tôi muốn nói là cái này nè.

Khi chúng ta coi trọng chuyện gì dù đến chùa chúng ta vẫn coi trọng chuyện đó. Có đúng không? Tôi là một người đa tình, khi tôi đặt chân vào chùa, chuyện đầu tiên là tôi tìm trai xinh gái lịch. Có đúng không? Tôi coi trọng đồng tiền thì chuyện đầu tiên tôi vào chùa là tôi liếc mắt coi thùng tiền nó nằm ở đâu. Tin trầm đi. Khi mình đến với một tăng.

Trong kinh nói, có nhiều lý do để mình đến với một thần tượng lắm.

- **Rūpappamāna** : Mình đến với đối tượng đó là vì ngoại hình, hảo tướng của người đó. Người đó nói hay nói dở không quan trọng, tôi mê tướng ông thôi.
- **Ghosappamāna**: Đến với nhau vì tiếng tăm của người đó. Họ không biết vị đó nói hay nói dở, nói đúng nói sai, chỉ cần tôi đến với ông vì tiếng tăm, tôi đi bên cạnh ông tôi vui rồi, tôi tương cái hình tôi chụp chung với ông là tôi vui rồi.
- **Lūkhappamāna**: Đến vì vẻ ngoài đạo hạnh của người đó, chẳng hạn như Việt Nam giờ có phong trào áo rách. Có đồng ý không? Biết cái mền của thời bao cấp không? Thời mình nghèo bán vải dịch vụ, đàn ông nhiều khi mặc áo bông, đàn bà mặc nguyên bộ đồ đen; Thời đó vải nó quý lắm, cho nên từng tấm vải vụn người ta đập lại thành cái mền để đắp; tương cái mền đó trôi vào dĩ vãng, hôm nay nó được tái hiện trên đất nước này. Tức là bây giờ cứ quất cái y tùm lum màu nó bu theo nó kêu A La Hán. Có cái đợt vậy đó; trong kinh gọi là Lūkhappamāna tức là đến với ai đó chỉ vì hình thức đạo hạnh, cóc biết người đó tu cái gì, nói cái gì, nhận thức thế nào, cứ thấy tem bêm là được.
Bữa hôm tôi vừa xuống phi trường, tôi móc phone kêu Phật tử hỏi nhà có mền rách cho tôi mượn bởi vì tôi sắp thuyết pháp. Bởi vì chỉ có cái đó là tôi hốt bạc thôi.
- **Dhammappamāna** : Tức là mình đánh giá một người thông qua nhận thức người đó, kiến giải của người đó, và đạo hạnh thật sự của người đó chứ không phải vẻ ngoài đạo hạnh của người đó. Cái này mới quan trọng

Và, nếu anh đến với cái tôi bằng cái gì thì mai này anh cũng sẽ vì cái đó mà bỏ tôi. Anh đến với tôi vì tiền thì sẽ có một ngày vì trục trặc trong tiền anh bỏ tôi; anh đến với tôi vì ngoại hình sẽ có một ngày anh bỏ tôi vì không thấy tôi còn đẹp nữa; hoặc là có đứa khác đẹp hơn; Tin tôi đi. Tình yêu nam nữ, hôn nhân, bạn bè, tất cả đều đến với nhau trên nền tảng đó; đến với nhau vì động cơ, động lực nào thì mai này chúng ta cũng từ đó ra đi. Hãy tin trầm điều đó.

Hãy cẩn thận.

Cho nên, tôi nói, dầu muốn hay không, dầu biết hay không, mỗi phút trôi qua chúng ta đang sống thiện, hay sống ác; cái thiện, ác đó nó lại đặt nền tảng trên những gì ta thích và ta ghét, ta thích cái gì thì ta sẽ làm mọi cách để ta có được cái thích đó, ta ghét cái gì thì ta sẽ làm mọi cách để tránh được cái ghét đó.

Có một điều. Tìm đến cái thích, chạy trốn cái ghét bằng động cơ tâm thiện, tâm lành thì còn xài được, còn đi tìm cái thích trốn cái ghét mà bằng động cơ bất thiện thì sớm muộn gì mình cũng chết. Hãy tin tôi điều đó.

Chúng ta ở đây gồm nhiều lứa tuổi; Có một chuyện đáng buồn nhưng chúng ta có mẫu số chung, tuy lớn tuổi, tử khác nhưng mẫu số giống nhau là chúng ta hoàn toàn có thể ra đi lúc nào; Tử số là năm sinh của mình, nhưng mẫu số là năm chết của mình, có hiểu không? Tức là chúng ta hoàn toàn có thể chết chung một ngày; cái tử số thì khác. Chúng ta có mẫu số chung, tức là quờn thì chết, rảnh thì chết. Nói theo kiểu Nam Bộ đó. Hãy cẩn trọng.

Trong bài giảng này ngắn thôi, chúng tôi có vài chục phút thôi.

Chúng tôi đặc biệt lưu ý bà con cái này.

Mỗi phút trôi qua, dầu biết hay không dầu muốn hay không thì vẫn đang kín đáo sống thiện hoặc bất thiện; và thiện, ác đó đặt trên nền tảng chúng ta thích cái gì và ghét cái gì. Và trên nền tảng của thích, ghét đó, trên nền tảng thiện, ác đó, chúng ta đi chùa, nghe pháp, bố thí, cúng dường, giữ giới cũng trên nền tảng đó; Đừng nghĩ rằng mình đi chùa là làm việc lành, chưa chắc. Cạo đầu là việc lành, chưa chắc; đắp

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ÁN PHỔ BIẾN

cái áo này làm thầy chùa là tu, chưa chắc; móc tiền ra bố thí cúng dường bạc tỷ là làm việc lành, chưa chắc; Vì quan trọng nhất ta làm những chuyện đó bằng động cơ tâm lý gì;

Như tôi vừa nói; theo nhau, thương nhau, chăm sóc hộ trì nhau, giúp đỡ nhau bằng động cơ rẻ tiền, mò ám thì mai này chúng ta cũng bỏ nhau mà đi; chúng ta rất dễ dàng bị tác động. Thằng Tèo nó thương con Cúc vì nó mến cái nết của con Cúc, cái đó quan trọng, chứ đừng có vì gia thế của con Cúc; gia thế của con Đào, con Yên. Hiểu không? Nếu tôi đến với em vì gia thế của em mai này gia đình em trở mặt là mình bai bai. Rất đáng tiếc.

Mình phải tự xác định khi mình mua một món đồ: Tại sao mình mua nó? Lấy một người, tại sao mình lấy họ? Làm quen với một người, mình phải coi tại sao mình quen họ? Mình đến với một ngôi chùa mình phải tự hiểu vì sao mình đến với ngôi chùa đó,... còn không xác định lý do tại sao mà chỉ để cho cảm xúc mặc tình đẩy đưa thì chuyện đầu tiên chúng ta rất dễ bị làm. Thứ hai, mất thời gian; Chúng ta không có nhiều thời gian để mà đi làm trò thí nghiệm đó. Các vị nghe kịp không? Chúng ta không có rảnh.

Người ta nói, Hôn nhân và lính nhảy dù có điểm giống nhau – đó là không có cơ hội 2 để thử; cơ hội 2 để rút kinh nghiệm.

Chúng ta có mấy chục phút với nhau, tôi chốt lại chuyện tôi muốn nói, đó là: Bố thí, trì giới hay săn bắn, câu cá,... bất cứ chuyện gì, chuyện đầu tiên – Động cơ của nó là gì? Không xác định được động cơ đó thì chúng ta chỉ hoài công, mất thời gian mà thôi; Chưa kể làm phiền người khác.

Làm phiền bởi vì sao? Trong kinh nói rất rõ, chỉ có làm việc và sống bằng tâm lành thì bản thân mình được an lạc, người chung quanh mình được an lạc, người có liên hệ với mình được an lạc và, thế giới được an lạc; Còn khi chúng ta làm một việc gì đó, nói một điều gì đó mà bằng tác động của tâm xấu thì chuyện đầu tiên ta không an lạc, người cạnh ta không an lạc, mai này những người có quan hệ với ta họ cũng không an lạc; Sống bằng cách gieo rắc sự không an lạc như vậy có nên hay không?

Và, các vị biết, trong kinh nói như thế này: Một vị tỳ- kheo hay là một người cư sĩ, khi nhận được một miếng ăn hay sự giúp đỡ nào của ai đó, thí dụ như ông này có tóc mà khi có ai đó cho ông chai nước, nếu ông biết Phật pháp, thì khi ông nhận chai nước, ngay lúc đó trong lòng ông chỉ có một suy nghĩ thôi: Mong là tất cả chúng sanh đều được an lạc như tôi lúc này.

Nghe kịp không? Thì khi mình nhận của ai đó, họ đưa mình chai nước mà lúc đó trong đầu mình nghĩ như vậy: Mong tất cả muôn loài được thoải mái như tôi lúc này, vui như tôi lúc này; thì công đức người đưa chai nước đó vô lượng, các vị có biết không? Rất tiếc đi chùa không được học cái đó. Cứ tưởng cúng dường mấy ông sư là có phước; No. Cư sĩ cũng công đức vô lượng. Chỉ cần người cư sĩ đó được học đạo, và người cư sĩ đó làm được chuyện đó thôi; Mẹ mình đưa cho mình cái bánh ít, bánh ú, mà lúc mình cầm cái bánh đó, thay vì cảm ơn má, mình chỉ nghĩ trong bụng – Mong cho mọi người đều được như mình trong lúc này, đều được như mình trong lúc này thì lúc đó cái bánh ít má mình đưa mình nó không phải là món quà yêu thương của mẹ cho con mà nó là một sự cúng dường; vấn đề quý vị không có tin;

Các vị không có tin. Các vị nghĩ tại sao nó đơn giản như vậy.

Mà sự thật nó là như vậy đó.

Một vị tỳ-kheo đi khát thực, khi người ta bỏ một trái chuối, một củ khoai vào bát mình, mình chỉ nghĩ một chuyện thôi: Mong là vô lượng chúng sanh, không phân biệt biên giới, đất nước, màu da, chủng tộc, vùng miền, châu thổ được an lạc như tôi lúc này; phải thêm “như tôi” nữa. Các vị được học cái này chưa?

Chứ còn cứ rải “ Mong cho tất cả chúng sanh đừng có oan trái lẫn nhau...” đó là bài kinh trong kinh cho mình cái mẫu thôi. Lúc nào cũng phải “như tôi”. Vì sao vậy?

Sẵn tôi nói luôn. Tại sao có cái “như tôi”? Là vì trong kinh giải thích rất là rõ, anh muốn rải nước cho ai thì trước hết anh phải có nước; cho nên, khi mình muốn rải tâm từ thì chuyện đầu tiên là mình “mong cho tất cả muôn loài đều được thoải mái, an lạc, vui vẻ, dễ chịu, mình lựa chữ nào đó, nói gọn là đều được như tôi lúc này”. Và, không phải mình niệm bằng miệng, cái lòng mình thiết mình muốn như vậy. Mình muốn 7 tỷ người và hàng tỷ tỷ động vật trên hành tinh này đều được dễ chịu như tôi lúc này; chỉ nghĩ một suy nghĩ đó thôi. Và, bằng tất cả sự chân thành. Thì không phải người cho mình họ được phước không, mà bản thân mình cũng phước vô lượng. Là vì sao? Khi lòng ta nghĩ đến người khác bằng tâm lành đó là công đức; và, suy nghĩ đó biên giới bao xa thì công đức nó đi bao xa.

Có hiểu không?

Nghe kỹ nè.

Khi ta sống bằng tâm lành thì đó là công đức; nhưng tâm lành đó vươn đến bao xa, thì công đức nó đi đến đó; tiếc là không được học giáo lý, nghe cái này không tin.

Nó khổ như vậy. Đã ngu mà còn thiếu đức tin nữa.

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN

Tin ở đây có 2: Cuồng tín, mê tín – tà tín; Chỉ có Chánh tín là không có. Chánh tín tức là niềm tin được trí tuệ dẫn đạo.

Cho nên, kể từ bây giờ, tôi nghĩ rằng chỉ lời khuyên của tôi, các vị có làm hay không mặc xác.

Nhưng riêng tôi được công đức vô lượng vì tôi đã hướng dẫn các vị một bài học giáo lý rất quan trọng;

- Chuyện thứ nhất, giá trị của chúng ta nó nằm ở chỗ chúng ta đã đem lại bao nhiêu hi hiển, đóng góp cho cuộc đời; dầu cuộc đời có đón nhận hay không thì kệ cha nó. Nhưng cái lòng của mình thì trong 100 đứa ngu có 1 đứa khôn – cha nó lú chú nó khôn. Có hiểu không?

Sáng nay tôi chia sẻ các vị một chuyện rất quan trọng.

Dầu thầy tu hay cư sĩ, mỗi lần nhận của ai cái gì, chỉ cần nhất tâm nghĩ tưởng một điều: Mong cho vô lượng chúng sinh hãy được như tôi bây giờ.

Thì trước hết, người bố thí cho mình công đức vô lượng.

Thứ hai, công đức mình vô lượng.

Mình nhận của người ta mà công đức mình vô lượng mới ghê chứ.

Còn đứa nó cho mình nó được vô lượng, đúng. Nhưng mà khi mình có lòng mong người ta được công đức vô lượng thì mình bèn có công đức vô lượng.

Làm công đức bằng tâm hữu hạn thì công đức hữu hạn. Làm công đức bằng tâm vô lượng thì công đức vô lượng.

Các vị phải tin chuyện đó.

Mình với đức Phật Thích Ca Mâu Ni và chư Phật ba đời mười phương cũng luân hồi thời gian giống nhau, tại sao hôm nay người ta là thầy ba cõi, tứ sanh Từ phụ, Thiên Nhân chi Đạo sư, còn mình còn nguyên một đám lù khủ ngồi ở đây? Là bởi vì người ta từng bố thí, trì giới, ngò thiền, nghe pháp, phục vụ bằng tâm vô lượng, thế là người ta trở thành một bậc vô thượng; Còn mình thì sao? Hữu hạn.

Chúng sanh có 5 hạng sau đây:

- (1) Chỉ biết nghĩ đến mình. Thí dụ, con rắn, con chuột, những con nó chỉ biết kiếm ăn cho nó.
- (2) Chỉ biết nghĩ đến những người nào liên quan đến quyền lợi và cảm xúc, tình cảm của mình. Ví dụ như chồng chỉ biết nghĩ đến vợ, con chỉ biết nghĩ đến cha mẹ, ngoài ra không biết nghĩ đến ai. Cảm xúc – biết nghĩ đến tên nào làm cho mình vui; Tình cảm – nghĩ đến những tên nào mình thương.

Sáng hôm nay vạch áo coi có chỗ trống xăm mấy cái này vô.

- (3) Có khả năng thương được những người không dây dưa gì tới mình hết, không thù không oán; Cái này khó.
- (4) Thương được bạn của kẻ thù. Các vị biết tôi bị tẩy chay tại Việt Nam không? Đám nó giành qua giành lại, cuối cùng bây giờ thằng Tèo nó ghét thằng Tí, nhưng nó ghét luôn những đứa đi chung với thằng Tí, dám cả gan cười với thằng Tí mặc dù cười đều nó cũng tính luôn;
- (5) Thương được kẻ mới vừa giết cha mình, mới vừa chém mình;

Ngài là người thứ năm. Còn mình biết đạo ba mớ thì mình lọt vô hạng thứ mấy? Ba. Có nghĩa là mình có khả năng thương được mấy người vô can, không thù không bạn, mình thương được, thấy người ta khổ mình thương, mặc dù không phải kẻ thù, không phải bạn thân; vậy khá lắm mình là hạng thứ ba.

Hạng thứ tư ở đây mình có nổi không? Không dám gờ tay. Đi chùa mấy chục năm. Thứ tư ở đây không có đúng không?

Có hiểu không?

Tôi đi giảng nhiều nơi, tôi hỏi, nhiều người họ cứ tưởng dễ, họ nói “Được. Được” Tới lúc tôi về, 2h sáng họ kêu tôi nói: Con xin lỗi, con rút lại, con thương không nổi; tại vì nó nghe giảng, mới vừa về nó gây lộn ngoài cửa, lúc đang gây thì có người bạn bên phe kia nhào tới nó tính sổ tại đó luôn.

Khó lắm quý vị. Khó lắm.

Mấy ngày nay tôi đang bị vấn đề tại Sài Gòn là vì cái tìm hạng thứ tư không ra; ghê không.

Cho nên, tôi nhắc lại, bài giảng hôm nay tôi muốn nói cái gì? Nói 3 điều:

- (1) Điều thứ nhất, chúng ta luôn luôn sống trong thiện, trong ác bằng sự tác động của thích và ghét; hãy cẩn thận với những gì mình thích và ghét và đừng coi thường những suy nghĩ thoáng qua trong đầu; vì những suy nghĩ đó, tuy thoáng qua trong đầu nhưng khi nó được lặp đi lặp lại nhiều lần nó sẽ biến thành hành động; mà hành động nhiều lần nó biến thành Thói quen; và thói quen chính là số phận, là nhân cách của chúng ta. Nó chính là con người chúng ta. Ghê như vậy đó.

LƯU Ý: BẢN NHẬP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ÁN PHỔ BIẾN

Ngày xưa, lúc Việt Nam đi đứng khó khăn, đâu ai nuôi mộng đi nước ngoài; Tới lúc đi đứng dễ dàng rồi có vài người họ coi báo, coi internet họ thấy mấy tên đi về khoe đi Thái Lan, đi Xiêm Riệp,.. tôi cũng đọc hồi ký của mấy tuổi trẻ Việt Nam thôi. Khi trong đầu họ chớm có ý đi du lịch thì họ làm gì họ cũng để dành để đi du lịch; và hôm nay họ thành toàn những tay mà chuyên đi du lịch; Chẳng hạn facebook có mấy tay... mấy tay đó là nguyên thủy họ không phải người có ý đi du lịch; chỉ cần mình nuôi ý đi du lịch một vài lần thì mình sẽ đi thử một lần là Trung Quốc, Lào; Mà đi Lào, Trung Quốc được một vài lần ở nhà bị quản chân; cuối cùng họ đi riết, giờ họ qua Mỹ, Châu Âu; Mỹ, Châu Âu – buổi đầu họ đi Tây Âu, Bắc Âu; giờ họ lết qua Đông Âu và họ qua tới Nam Mỹ.

Tôi có biết 2 người quen của tôi. Một người đi 74 nước, một người đi 65 nước; hai người đó đều có đặt chân tới chùa này hết; người Việt Nam. 64 – 75 nước; họ nói với tôi, buổi đầu họ chỉ mê xe dịch, họ chỉ có mộng ở Sài Gòn đi Tây Ninh, ra Bắc, ra Hà Nội cho biết Thủ đô, sau này họ đi từ từ lên Sapa, Hà Giang, Đồng Văn, Mèo Vạc, rồi Bắc Ninh, Hà Nam, từ từ họ chán họ qua khối ASEAN – Lào, Thái, Campuchia, .. rồi họ có người thân, họ tràn qua bên Mỹ, họ đi Bắc Mỹ - Canada, Hoa Kỳ; riết giờ họ đi nát Nam Mỹ, rồi họ đi tràn qua Châu Âu.

Tôi nói chuyện đó có vẻ ruồi bu. Tôi muốn nói với các vị rằng, khi một suy nghĩ thoáng qua trong đầu được lặp đi lặp lại nhiều lần thì nó sẽ biến thành hành động; Và hành động nhiều lần sẽ biến thành thói quen, thói quen đó chính là con người thật của mình. Nhớ lấy điều đó.

- (2) Chuyện thứ hai đó là, chúng ta mỗi ngày sống nhiều với cái gì thì chính cái đó nó thành ra động lực quyết định mọi thứ trong đời sống của chúng ta. Chúng ta đến với nhau bằng động cơ gì thì mai này vì động cơ đó mà bỏ nhau;

Chúng ta mua cái nhà, mua cái xe vì lý do nào thì mai này vì lý do đó mà chán cái nhà, chán cái xe đó; Mình mua cái xe đó chỉ vì cái hiệu thôi, thì mai này mình sẽ thấy hiệu khác ngon hơn mình bèn bỏ chiếc xe này; tôi không tội tình gì hết, chỉ vì cái hiệu thôi; Ngày xưa tôi thương em chỉ vì em có mái tóc dài, bữa nào em cắt ngắn – bái bai; hiểu không? Mình thương nhau vì cái tóc; Còn thương nhau thiệt, thương vì con người, thương vì cái nét, mai này nó có cạo đầu thương tiếp; Ngày xưa tóc chấm mông – thương; cắt lên nửa lưng – thương, tới vai- thương, cắt kiểu đàn ông – thương, kiểu tóc bộ đội – thương, húi cua – thương, cạo đầu làm sư cô – thương tiếp; đưa làm Lan đưa làm Diệp. Đó là tình yêu bất tử. Tôi đang nói cái đó đừng hiểu lầm chuyện tình yêu nam nữ. Chừa đó.

Mình đến với chùa.

Tôi kể các vị một chuyện nhỏ. Bên Hoa Kỳ, có một vị hòa thượng và một vị sư trẻ, đều là người vượt biên trôi dạt trên đất Mỹ. Buổi đầu trôi về một thành phố ở apartment – căn hộ, trong đó chỉ có cái sofa trường kỷ, tối thầy ở trên, trò nằm dưới; sau này Phật tử thương, mua lại một nhà thờ cũ, hai thầy trò dọn về đó ở; từ apartment mà giờ có chùa, cũ xì xấu hoắc, nhưng hai người vui lắm, họp bàn với nhau, lập ban quản trị cho sang; mừng lễ, bàn; người sư trẻ, đưa toàn thứ dữ không – chủ nhà hàng, chủ tiệm nail, luật sư, cô đó cứng nhiều, cứng mạnh tay lắm, lầy luôn cô đó, chọn luôn. Ngài hòa thượng ngài uống trà, ngài uống xong cầm quạt cho đã, liếc nhìn cái tên; ông kia ghi một loạt tên, ngài uống trà từ từ, uống xong ngài đặng hăng, sau này vị sư trẻ kể tôi nghe; ngài nhìn cho đã, ngài đặng hăng xong ngài mới nói, tôi giấu tên vị đó, sư à, tui thấy ngài đưa một lúc 5 tên; ông kia đưa 8 tên, ngài rút lại còn 5 tên mà 5 tên đó không nằm trong 8 tên vừa rồi; hai người phải nói là hiểu nhau, thương nhau, quý nhau, tri âm, tri kỷ, đủ thứ mà đặc biệt trong vụ này thì không. Ông sư trẻ đưa ra 8 tên thấy ghê không; ngài hòa thượng đưa 5 tên mà 5 tên đó không nằm trong 8 tên này; vị sư trẻ cực kỳ thắc mắc.

Đây là bài học vàng, các vị phải lắng nghe câu chuyện này.

Vị sư trẻ: - Bạch ngài, sao kỳ vậy? Ngài không nhìn tới 8 người của con mà ngài đưa 5 người này. Trời đất ơi, kỳ quá. Vị hòa thượng mới nói thế này: Sư nhớ, mấy năm anh em mình ở apartment ai là người nắng, gió, mưa, sương, tuyết đổ vẫn đem cơm đến cho mình mỗi tuần? Ai là người tài chánh eo hẹp nhất mà tháng nào cũng gởi tiền điện nước đều đặn? Ai là người mà những lần anh em mình bị thị phi, chống phá họ vẫn đứng về phía anh em mình? Dám sống, dám chết? Ai là người mà anh em mình xuống phi trường 8 -9 giờ đêm vẫn đi ra phi trường rước về? Ai? Ai là người mình ho một tiếng đất nguyên gia đình vô dè xuống cạo gió, giác hơi? Ai? Chính là 5 tên này. Chừa là cần. Họ đến không phải vì mặt của tôi, không phải vì mặt của sư, họ đến không phải vì chúng ta nghèo hay có tiền, họ đến đây là vì Đạo, vì Pháp. Tin tôi đi; Cái đám này có đốt ra tro, không bỏ anh em mình đâu; Đúng. Đúng 30 năm rồi. Chính xác là 31 năm rồi, đám người này có chết không bỏ chùa; còn ba cái đám xàm xí dù giàu có lập lánh, lung linh và lộng lẫy là những đứa tình phụ, tình vũ trường, tình quán ba, tình cave, nó đến với chùa sắc sỡ, lấp

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN

lánh, thơm phức, mát lạnh rồi nó bỏ đi một ngày không hò hẹn. Thôi thì lấy gái quê, quần ống thấp ống cao, phèn dính đầy chân cho nó lạnh.

Cho nên, đến với chùa, tự xét: Động cơ nào đẩy mình đến đây, cái đó mới bền. Thương nhau cái chân phèn không, nhưng phèn nó lâu hơn là son. Tin tôi đi. Phèn nó bền hơn. Bởi vì nếu không kỳ cọ phèn nó nằm đó hoài; còn son nó lẹ lắm, chỉ cần chấm chấm – bay; Dầu gió xanh nó rẻ tiền nhưng nó lẹ lắm, còn ba cái Chanel No. 5 tắm cái nó trôi.

Hãy tin tôi đi. Kể từ bây giờ về tập xúc dầu gió xanh, dầu Vạn Linh. Tôi hết giờ, tôi có việc đi, tôi không ăn cơm được; Chúc các vị một ngày vui. Và mong rằng, nhớ cho bằng được những gì Trầm nói. Hồi hướng công đức đến tất cả thân nhân mình đã quá vãng trong nhiều đời. Chúc các vị một ngày vui./.